

Inelul și năframa

Vasile Alecsandri

I

Fost-au, fost un crăișor
Tinerel, mândru fecior
Cum e bradul codrilor
Sus, pe vârful munților.
De soție și-a luat
O copilă din cel sat,
Copiliță româncuță,
Toți vecinilor drăguță:
Cu chip dulce luminos,
Cu trup gingaș mlădios
Cum e floarea câmpului
În lumina soarelui.
Iată lui că i-a sosit
Carte mare de pornit
La tabără de ieșit.
El în suflet s-a mâhnit
Și din gură a grăit:
„Draga mea, sufletul meu,
Ține tu inelul meu,
Pune-l în degetul tău.
Când inelu-a rugini
Să știi, dragă, c-oi muri!
„De mă lași plângând acasă,
Na-ți năframa de mătase
Pe margini cu aur trasă.
Aurul când s-a topi,
Să știi, frate, c-oi muri!”

II

El pe cal a-ncălecat
Și pe drum a apucat.
Mers-a el până la un loc
Ș-a aprins un mare foc
În mijlocul codrului,
La fântâna corbului.
Mâna-n sân el și-o băga,
La năframă se uita...
Inima-i se despica!
„Dragii mei, ostașii mei,
Puișori viteji de zmei!

Stați pe loc de ospătați
Și la umbră vă culcați.
Eu sunt gata de plecat,
Acasă că mi-am uitat
Paloșul cel rotilat
Pe-o masă verde-aruncat".
Îndărăt el a pornit,
C-un voinic s-a întâlnit,
C-un voinic cu calul mic:
„Noroc bun, tânăr voinic!
Ce veste, de unde vii?”
„Dacă vrei, Doamne, s-o știi,
De altul poate-ar fi bine,
Dar e rău și amar de tine!
Tatăl tău că s-a sculat,
Țara-ntreagă ne-a călcat
Până ce mândra ți-a aflat
Și pe dâns-a aruncat
Într-un tău adânc și lat!”
„Na, voinice, calul meu
Să mi-l duci la tatăl meu.
De-a întreba unde sunt eu,
Tu să-i spui că eu m-am dus
Pe malul apei, în sus
Și că-n apă m-am zvârlit
La copila ce-am iubit.”

III

Tatăl său țar-a sculat,
Tău-ntreg de l-a secat
Și copiii și-a aflat
Amândoi îmbrățișați,
Pe nisip galben culcați,
Amândoi senini la față
De păreau că sunt în viață.
Atunci craiul s-a căit,
În mătase i-a învelit
Și-n biserică i-a dus
Și-n două racle i-a pus,
Racle mândre-mpărătești
Purtând semne latinești.
Și pe dânsul l-a zidit
În altar, la răsărit,
Pe ea-n tindă l-asfințit!
Iar din el, frate, a ieșit
Un brad verde, cătinat,
Pe biserică plecat.

Și din ea o viișoară
Înflorită, mlădioară
Ce din zori și până-n seară
Pe biserică s-a întins
Și cu bradul s-au cuprins!

.....

Tună, Doamne, și trăsnește,
Tună-n cine despărțește
Dulcea dragoste-nfocată
De-un fecior și de o fată.